

Strona pozwana: Siger Technologie GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Okręgowy we Wrocławiu — Wykładnia art. 4, 7, 8, 9 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. L 399, s. 1) — Pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty, który nie spełnia wymogów formalnych przewidzianych, po pierwsze, przez rozporządzenie i, po drugie, przez uregulowanie krajowe — Prawo mające zastosowanie do postępowania mającego na celu uzupełnienie braków pozwu bądź jego sprostowanie — Możliwość żądania odsetek w odniesieniu do wierzytelności od daty ich wymagalności do daty zapłaty

Sentencja

1) Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty należy interpretować w ten sposób, że reguluje on wyczerpująco wymogi, jakim powinien odpowiadać pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty.

Sąd krajowy zachowuje na mocy art. 25 wspomnianego rozporządzenia i z zastrzeżeniem warunków określonych w tym artykule swobodę określenia kwoty opłat sądowych według sposobów przewidzianych przez prawo krajowe, pod warunkiem że sposoby te nie są mniej korzystne niż w wypadku podobnych sytuacji podlegających prawu wewnętrznemu oraz że nie uniemożliwiają w praktyce ani nie czynią nadmiernie utrudnionym wykonywania praw przyznanych przez prawo Unii.

2) Artykuł 4 i art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1896/2006 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by powód w pozwie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty żądał odsetek za okres od dnia ich wymagalności do dnia zapłaty roszczenia głównego.

3) W razie gdy sąd krajowy nakazuje pozwanemu zapłacić powodowi odsetki narosłe do dnia zapłaty roszczenia głównego, sąd ten zachowuje swobodę wyboru konkretnych sposobów wypełniania formularza europejskiego nakazu zapłaty ujętego w załączniku V do rozporządzenia nr 1896/2006, o ile formularz w ten sposób wypełniony pozwala pozwanemu, po pierwsze, stwierdzić bez żadnych wątpliwości, że zgodnie z rozstrzygnięciem sądu powinien on zapłacić powodowi odsetki narosłe do dnia zapłaty roszczenia głównego, a po drugie, ustalić jednoznacznie stawkę odsetek oraz datę, począwszy od której żądane są odsetki.

(¹) Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Expedia Inc. przeciwko Autorité de la concurrence i in.

(Sprawa C-226/11) (¹)

(Konkurencja — Artykuł 101 ust. 1 TFUE — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Odczuwalne ograniczenie konkurencji — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 3 ust. 2 — Krajowy organ ochrony konkurencji — Praktyka mogąca wpłynąć na handel między państwami członkowskimi — Ściganie i sankcje — Brak przekroczenia progów udziałów rynkowych określonych w komunikacie de minimis — Ograniczenia ze względu na cel)

(2013/C 38/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Expedia Inc.

Strona pozwana: Autorité de la concurrence, Ministre de l'Économie, de l'Industrie et de l'Emploi, Société nationale des chemins de fer français (SNCF), Voyages-SNCF.Com, Agence Voyages-SNCF.Com, VFE Commerce, IDTGV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 101 ust. 1 TFUE i art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L, s. 1) — Stosunek pomiędzy art. 101 i 102 TFUE a krajowymi prawami konkurencji — Możliwość ścigania i karania przez sądy i krajowe organy ochrony konkurencji porozumień, które mogą wpłynąć na handel pomiędzy państwami członkowskimi, ale nie przekraczają progów udziału w rynku określonych przez Komisję — Porozumienie mające cel antykonkurencyjny

Sentencja

Artykuł 101 ust. 1 TFUE i art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 (WE) i 82 (WE) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby krajowy organ ochrony konkurencji stosował art. 101 ust. 1 TFUE do porozumienia przedsiębiorstw, które może mieć wpływ na handel między państwami członkowskimi, ale które nie osiąga progów ustalonych przez Komisję w komunikacie Komisji w sprawie porozumień o mniejszym znaczeniu, które nie ograniczają odczuwalnie konkurencji na mocy art. 81 ust. 1 (WE) (de minimis), pod warunkiem że porozumienie to skutkuje odczuwalnym ograniczeniem konkurencji w rozumieniu wskazanego postanowienia.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.